

ženo ani po stránce objektivní ani subjektivní obvinění ve smyslu § 227 a násl. tr. zák., případně ve smyslu § 20 zákona na ochranu cti, rovněž ne přečin pomluvy podle § 1 zákona o ochraně cti, zejména když se obžalovaný obrátil se svojí stížností na okresní úřad v S., kterému přísluší podle zákona dozorčí právo v hospodářských věcech obce S., o jakouž i v tomto případě šlo.

Pro posuzování věci jest bez významu, že se stížnosti měly podle žádosti obžalovaného předložití zemskému úřadu v Užhorodě, u kterého služebně působí náhradní soukromý žalobce, aby zařídil další kroky. Ze spisů zemského úřadu pro zemi Podkarpatoruskou v Užhorodě, jichž se dovolává i odvolací rozsudek, vysvítá, že se ve věci dohledu na stavbu obecního domu obrátilo na zemský úřad i samo obecní zastupitelstvo v S. a že zemský úřad tuto žádost vyřídil aspoň částečně věcně tím, že svolil k soukromému spoluúčinkování státního technika při stavbě. Z toho lze souditi, že i obžalovaný jako člen obecního zastupitelstva stejně mohl pokládati zemský úřad v Užhorodě za kompetentní k zakročení ve věci kolaudace obecního domu se zřetelem na věc samu a bez ohledu na osobu náhradního soukromého žalobce a na jeho služební působení u zemského úřadu, zejména když žalobce při schvalování stavby působil jen jako osoba soukromá.

Čís. 4633.

Vinou (proviněním) pachatelovým (§ 335 tr. zák.) je v případě nevědomé nedbalosti již, neosvědčil-li dbalost nutnou a dostatečnou k zamezení nebezpečí a škody, ač mu to bylo podle jeho tělesného a duševního stavu možné.

§ 2 f) tr. zák. nemá na zřeteli nahodilost jednání (opomenutí) pachatelova, nýbrž výsledku z jednání (opomenutí) toho vzešlého; ojedinělost opomenutí je skutečností pro otázku nahodilosti v onom smyslu bezvýznamnou.

(Rozh. ze dne 18. února 1933, Zm I 1046/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 10. listopadu 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 336 písm. g), 337 tr. zák.

Důvody:

Zmatečná stížnost vytýká napadenému rozsudku zmatečnost podle čis. 9 a), nesprávně i čis. 9 b) § 281 tr. ř. z důvodu, že i § 238 tr. zák. předpokládá pro trestně-právní odpovědnost provinění pachatelovo a že nelze mluvit o provinění u stěžovatele, který nepochybně spáchal souzené opomenutí jen náhodou. Připojuje-li stížnost k této námitce poukaz na § 2 f) tr. zák., neuvědomuje si, že § 2 f) tr. zák. má na zře-

teli nahodilost nikoliv jednání (opomenutí) pachatelova, nýbrž výsledku z jednání (opomenutí) toho vzešlého, má na zřeteli, že pachatel výsledek ten nechtěl, že ho nepředvídal a že ho ani předvídati nemohl nebo třeba že nepočítal a nemohl počítati ani s možností výsledku, jenž pak nastal. Chce-li stížnost snad tvrditi nahodilost souzeného opomenutí v tomto (správném) smyslu slova, vybočovala by z mezí uplatňovaného důvodu zmatečnosti, nedbajíc závaznosti (§ 288 čís. 3 tr. ř.) skutkových zjištění napadeného rozsudku, jenž — aniž mu stížnost v tomto směru vytýká výslovně neb i jen zřetelným poukazem nejasnost anebo jinou formální vadu — zřejmě má za zjištěno, že stěžovatel mohl v době souzeného opomenutí předvídati, že dojde opomenutím úkonu jemu náleževšího k nárazu klece na stavitka a tím k ohrožení osob v kleci se nalézajících. Dokazuje-li stížnost z výsledků hlavního přeličení, že stěžovatel je spolehlivý dělník, který úkon, o který jde, obstarává již po dobu 11 let před souzeným příběhem i po něm, aniž ho byl i jen jednou jindy opomenul přes to, že se musí provést asi 300krát denně, uplatňuje nikoliv nahodilost, nýbrž jen ojedinělost souzeného opomenutí a tím skutečnost pro otázku nahodilosti naprosto bezvýznamnou, najmě když spolehlivé, svědomité a jinak bezvýjimečné plnění úkonu stěžovateli náležejícího poukazuje k tomu, že si řádně uvědomil důležitost a nutnost — v zájmu bezpečnosti lidí — úkonu, za jehož byť ojedinělé opomenutí ho rozsudek činí právem odpovědným z důvodu nedbalosti třeba jen nevědomé. Neboť lze sice souhlasiti s názorem stížnosti, že podle, správněji přes ustanovení § 238 tr. zák. předpokládá se též u přečinů a přestupků pro odpovědnost pachatelovu zavinění. Avšak vinou (proviněním) pachatelovým jest u nevědomé nedbalosti, o jakou tu jde, již, že pachatel neosvědčil dbalost nutnou a dostatečnou k zamezení nebezpečí a škody, ač mu to bylo podle jeho tělesného a duševního stavu možné. To si zřejmě uvědomil řádně i nalézací soud, vyslovuje-li v napadeném rozsudku, že by se byl obžalovaný při náležité dbalosti vyvaroval opomenutí, jímž byl úraz zaviněn a že jen z neopatrnosti neuvážil nebezpečnost svého jednání a odmítá-li tím i obhajobu stěžovatele, již opakuje rozsudek předchozí větou, že obžalovaný přiznává, že konaje jiné práce ve chvatu zapomněl stavitka pákou otevřítí a omlouvá to únavou po osmihodinné práci, kterou konal teprve třetí den. Podrobněji se s touto obhajobou vypořádati nebylo třeba, jelikož jí není a ani jinými výsledky hlavního přeličení nebylo i jen naznačeno, že stěžovatel z důvodu nedostatečného poučení nebo z důvodu únavy nebyl s to učiniti v osudné době, co mu náleželo. Taková neschopnost nebyla uplatňována ani další obhajobou stěžovatelovou, že je mu záhadou, jak mohl na dotčený úkon zapomenouti a není uplatňována ani vývody stížnosti, že může výjimečně selhati i největší pozornost (dbalost) člověka pro nedokonalost lidské mysli.

Čís. 4634.

Pro usnesení o útratách podle § 390 tr. ř. není předepsána určitá forma oznámení; stává se účinným, ať bylo stranám oznámeno doru-